

end 35 Aar. Til Beroligelse skal jeg dog straks sige, at jeg ikke behøver at forsvare hver enkelt Minister for sig og ikke behøver i mit Forsvar at gaa ind paa hvert af de 35 Aar. De 35 Aar falder nemlig paa naturlig Maade i tre Perioder, som hver klart kan karakteriseres ved officielle og halvofficielle Skrivelser.

Den første Periode strækker sig over Tidsrummet fra 1892 til 1915, altsaa over 23 Aar. Sygekasseloven blev vedtaget 1892, og det kan siges, og siges med fuld Sikkerhed, at den gav ikke Arbejderne nogen Særstilling eller nogen Særret. Spørgsmaalet er da: Hvornaar kom da den Fortolkning ind, som gav Arbejderne en Særstilling eller en Særret, nemlig den Særret at kunne komme ind i Sygekasserne uanset deres Indtægter? Svaret er hurtigt og let givet: Denne Fortolkning kom umiddelbart efter, at Loven var vedtaget. Beviset herfor har vi i en officiel Skrivelse, dateret 15. Februar 1900. Det hændte i det Aar 1900, at Finansudvalget spurgte daværende Indenrigsminister Bramsen, hvorledes Fortolkningen med Hensyn til Indtægtsgrænserne og Optagelsen foregik. Den daværende Indenrigsminister foranledigede i den Anledning en Udtalelse fra den daværende Sygekasseinspektør. Denne Udtalelse omfattede de 8 første Aar af Sygekasselovens Administration, og de Sætninger i denne Udtalelse, som interesserer, gaar ud paa, at man har anset det for givet, at enhver faglært og ikke-faglært Haandarbejder havde Adgang til at blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, naar vedkommende ikke havde anden Indtægtskilde end Arbejde i en Arbejdsgivers Tjeneste, og saa ender denne Passus med den Udtalelse: „Med dette som det faste Udgangspunkt føres man“ o. s. v. Denne Fortolkning, som er en noget dristig Fortolkning af en Lov, hvori der ikke staar noget om en Særstilling for Arbejderne, blev altsaa indført umiddelbart efter Lovens Vedtagelse. Den blev indført og praktiseret af den første Indenrigsminister, som havde med denne Lov at gøre, nemlig Ingerslev. Den blev fastholdt under den næste Indenrigsminister, Hørring, som havde særligt Kendskab til Sygekasseloven, idet han sad som Departementschef i Indenrigsministeriet fra 1889 til 1894 og maa have deltaget i alle Forarbejderne til denne Sygekasselov.

Den næste Minister, der administrerede Loven paa denne Maade, som altsaa menes at være i Modstrid med Loven, var Bardenfleth, og den sidste af de fire konservative Ministre, der administrerede Loven paa denne Maade, var Bramsen.

Nu kunde den Opgave at forsvare disse fire konservative Ministres Fortolkning af Loven nok interessere mig — en vanskelig Opgave interesserer mig altid —, men naar jeg ikke drister mig dertil, er det, fordi der sidder saa mange fortræffelige konservative Medlemmer i denne Sal, og navnlig sidder der et Medlem, hvem jeg nødig vil berøve den interessante Situation, det er for Offensiven pludselig at maatte gaa over i Defensiven.

Noget nyt vedrørende Sygekasseloven sker der saa først i 1915. I 1915 blev der under Indenrigsminister Rode vedtaget en ny Sygekasselov. Ved denne Lov skete der forskellige Ændringer, og der skete ogsaa en Ændring — men af rent formel Art — med Hensyn til Arbejderstandens Stilling: Arbejderne fik ikke i denne Lov en Særret, men de blev opstillet paa en særlig Maade i Loven, saaledes at Arbejdernes Indtægter skulde være Normen for de Indtægter, der berettigede andre end Arbejdere til at optages i Sygekasser. Denne Lov medførte endvidere, at der hvert 5te Aar skulde udstedes en Bekendtgørelse af vedkommende Minister til Vejledning ved Optagelse af Medlemmer i Sygekasserne, og denne Bekendtgørelse skulde udarbejdes af vedkommende Minister sammen med 16 Rigsdagsmedlemmer, Medlemmer af alle 4 Partier. I den første Bekendtgørelse, som den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Rode, udstedte, fik Arbejderne en Særstilling. Dette fremgaar af Bekendtgørelsens Ordlyd, idet det hedder, at en Arbejder er berettiget til Optagelse i en Sygekasse, naar han ikke har anden Indtægt end af sit eget, sin Kones og sine Børns Arbejde og — hvis han er gift — ikke har over 10 000 Kr. i Formue og endelig „ikke har oppebaaret en Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed, der overstiger den normale Størsteindtægt for Arbejdere indenfor vedkommende Fag, hvorved han er hævet op til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejderne“.

Da den daværende Indenrigsminister